



A T Ö L Y E

KÜLTÜR - SANAT - EDEBİYAT

Salih EROĞLU

GECE YARISI SANCISI

Bu gece uzun, yıldızlar yok. Vakit gece yarısı, hava gülüşünden bile soğuk. Taş duvar her yer kalbin gibi, sen gibi, beni bırakıp gidişin gibi...

Kim yazar bu yangın şiirleri? Kim? Ben gibi aşk elinden bade içip kendinden geçenler mi? Sevdası yüzünden gönlünün gözlerine mil çekenler mi? Kara sevda diye anılması bundan mıdır ki? Nazım gibi çok sevip, çabuk vazgeçenlerin midir, bu satırlar yoksa? "Gözlerinin kahvesinden koy, kırk yıl senin hatırıma kalayım." diyecek kadar çaresiz olan Süreyya'nın mıdır, acaba? Olsa olsa kaybedenlerin sözleriydi bunlar. Umudunu, Piraye'sini, kendisini, en çokta sevgisini kaybedenlerindi. Rüzgârın en sert poyrazına denk gelenlerin, yarınlarından vazgeçenlerindi bu mısralar, benim gibi. Aştan kaçıp korkanlarınsa hiç değildi.

Boğazını parçalarcasına:" Seviyorum!" diye haykıranlarındı, bu yangın satırlar. İşte ben seni duyarım bu yangın satırlarda. Ben seni duyarım, susmuşken bütün kelimeler.

Vakit gece yarısı, taş duvar her yer. Gömülse de satırlar ölüm sessizliğine, ben seni duyarım susmuşken bütün kelimeler.

Gömülse de satırlar, kaybedilse de umutlar.

Ben seni yazarım, ölmüş olsa bile yarınlar.

Yine şarkımızı söylerim, unutulsa bile hatıralar.

Ve tekrar tekrar düşerim gecedeki koyu gözlerine.

Ben seni yazarım, ölmüş olsa bile yarınlar.

Tuttu yine gece yarısı sancısı. Gel sevgili...Ey sevgili, en sevgili... Gel artık! Gökyüzüme koyayım seni, başımın üstünde yerin olsun bu gece vakti. Sen gel ki, günlerim gülüşünde anlam bulsun. Gecelerime gözlerin doğsun, gün olsun, güneş olsun. Gel ki kokun ciğerlerime dolsun, kalbin kalbime dokunsun, kıyametim ellerinde kopsun. Gel ki, ağzından çıkan her söz şiir olsun. Dalgalansın da bu şehir, kıyına vursun. Gel ki bu şehir yine gönlümün başkenti olsun.

Doğukan ÇAĞLAR **HASRET**

Sensiz doğan her güneş mil çeker gözlerime. Yalnızlığın adresi oldu gecelerim. Gözlerimden akan her damla söndürür sandım, ama söndürmedi içimin yangını.

Çok değil, altı ay önce bırakıp gittin beni. Her geçen gün, yıl kadar uzun. On sekiz yaşında değilim sanki artık. Giderken ardında bir çift göz bıraktın bana, bakışlarını...Hasretini tatmak, kor alevlerin üstünde yürümek, uyurken yastığına sarılmak, fotoğraflara bakıp ağlamak kaldı şimdi bana senden kalan. Gündüzüme güneş uğramaz oldu, gecelerim yağmurlu....

Yağmurlu gecelere vurgunum. Ben o gecelerin prangalı yavrusuyum. Hasret düşer şimdi yüreğime, kırbaç kırbaç hatıralar iner benliğime. Sen yoksun mezar taşı yetmez hasretime. Dönülmeyecek yolda olsan da dön, dön be...Dön de rüzgarlara sal yine saçlarını. Bahar okşasın gül yanaklarını. Dön...Bende saklı olan "sana" dön. Dön de içimdeki özlem son bulsun.

Ablamın yanında mutlusun, biliyorum.

Dön! Dön artık! ANNE, seni çok özleyorum.

Talha ÇAKIRGÖZ



Azat Rahman BAYRAK

SEN

Gözlerin gül kurusu kadar narin,

Yakar beni içten içe,

Unuturum kendimi,

Bir seni unutamam.

Tek seni...

İlk sözüm sen olursun,

Son sözüm sen.

Güneşim sen, ayım sen.

Azrail olsa da gün gelip bu bedeni,

Yine de sonsuza kadar seveceğim ben, seni.

En erken hatırladığım duyguydu: Korku! Belki aklım başımda değildi ama annemin yanımdan ayrılıp mutfağa gitmesi dahi beni, o aciz, o küçük, o savunmasız beni, yalnızlık korkusu ile sarıp sarmalar ve korkumdan ağlardım. Üç yaşında paytak paytak yürürken düşmekten, dört yaşında oyuncaklarımı kaybetmekten, altı yaşında ilk kez ayak bastığım, okul dedikleri ve evimize hiç benzemeyen yerden korktum. Hayatımın başında bu küçücük bedeni başka bir duygunun esir alması beklenemezdi herhalde. Yorgan altına saklanmanın, anne eteğine yapışmaların, titreyerek ağlamaların sebebi pek de farklı değildi. Kim bilir, belki de iyi bir şeydi bu? Büyüdükçe korkularımın şekli de anlamı da değişti tabi. Anladım ki, korkusu olmayanın merhameti, merhameti olmayanın sevgisi olmazmış... Bu bir zincir, bu bir kervan, bu bir denklem. Biri hepsi, hepsi biri için yaratılmış bir zincir sanki. Çorbanın tuzu, çayın şekeri, denizin dalgası gibi ayrılmaz parçalar bunlar. Evet korku olmadan yaşanmaz, hoşumuza gitse de gitmese de. Allah korkusu, dayak korkusu, başarısız olma korkusu, alay ederlerse korkusu, ya hayır derse korkusu ve tabi ki ölüm korkusu... Say say bitmez.

Her dert de bir korkudur mesela. Geçim derdi, eşittir aç kalma ve fakirlik korkusu. Vatan derdi, eşittir esaret korkusu. Ahiret, eşittir kul olamama korkusu. Yeterli mi acaba? Aslında bunun tam tersi her sevinçte de bir korkudur. Annemize olan sevgimiz - ayrılık, hayata olan sevgimiz- ölüm, varlığa olan sevgimiz - yokluk, özgürlüğe olan sevgimiz - esarete düşme gibi korkularıyla anlam kazanabilir veya tam tersi kabusla dönüşebilir.

Toplumun ahlaki değerlerinden uzaklaşmasının sebebi, en büyük oto-kontrol şekli olan: "Acaba millet ne der, benim için ne düşünür?" duygusundan uzaklaştığımız için olabilir mi, peki? "Kimse umurumda değil, ben bildiğimi okurum, istediğim gibi yaşarım" düşüncesidir, toplumları ahlaksızlık uçurumuna sürükleyen. Bence "Ne olursa olsun, ben korkusuzum veya öyle olmak istiyorum!" diyenlerin de Allah şerrinden korusun.

Unutmayalım ki, bu dünyada en çok hiçbir şeyden korkmayanlardan, korkmak gerek!

Mücahit DURMUŞ

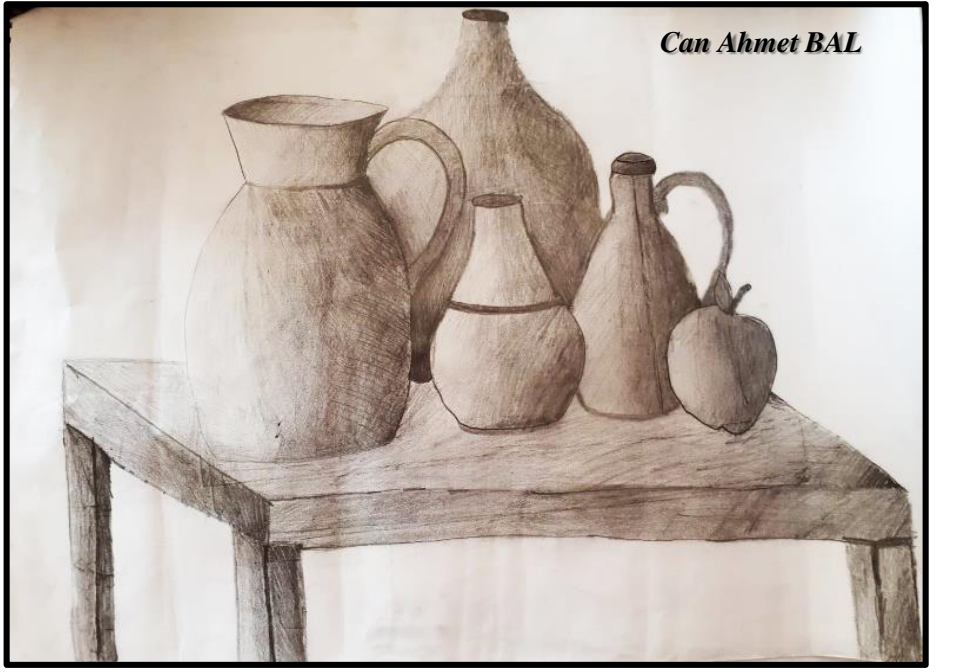
TÜRKOĞLU TÜRKÜZ

Türkoğlu Türk'tür bizim soyumuz,
Vatan, bayrak namusumuz,
Tarihe mal olmuş güzel yurdumuz,
Türkoğlu Türk'tür bizim soyumuz.

Vatan için eğilmez dimdik dururuz,
Toprağımıza kast edene, acımayız vururuz,
Ölürsek şehit, kalırsak gazi oluruz,
Türkoğlu Türk'tür bizim soyumuz.

Zalime karşı vardır daima sorumuz,
Mazluma vardır ekmeğimiz, suyumuz,
Dünya bir olsa değişmez bizim huyumuz,
Türkoğlu Türk'tür bizim soyumuz.

Sevgi, kardeşliktir bizim yolumuz,
Böyle söyler Mevlana'mız, Yunus'umuz,
Adaleti gözetmektir düsturumuz,
Türkoğlu Türk'tür bizim soyumuz.



Can Ahmet TAŞ

ZAMAN ZAMAN İÇİNDE

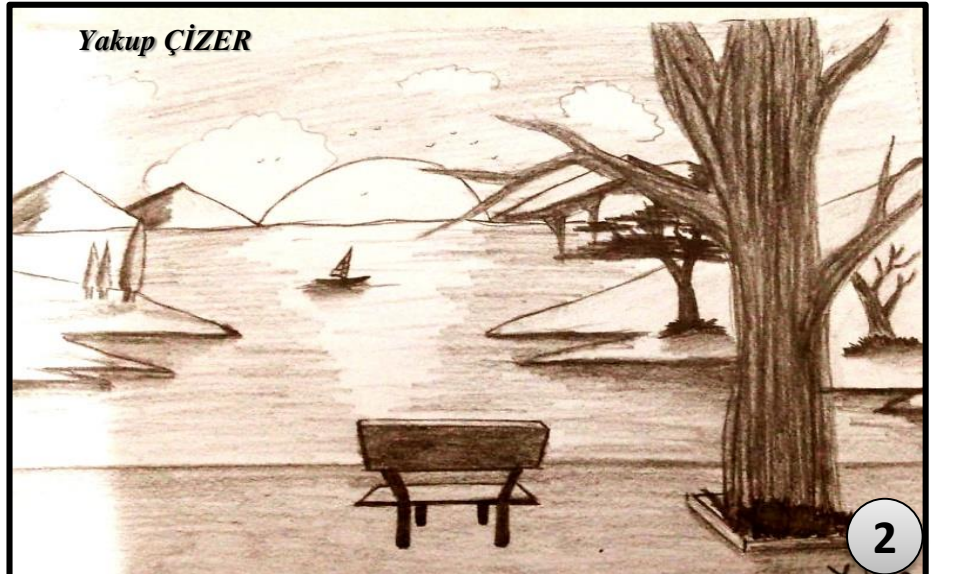
Yeniden doğmak...Edebiyat öğretmenimiz, bu konuda bir kompozisyon yazmamızı istediğinde aklıma bir sürü konu geldi en başta. Saçma geldi daha sonra bunların çoğu. Epey bir düşündüm: "Ne olsam, ne olsam?" diye, ama benim düşündüklerimi arkadaşlarım da düşünmüştür, diye vazgeçtim önce. Ne yazsam da onların düşündüklerinin en iyisi ben olsam, dedim. En akla gelmeyeni...Onların düşündüklerini de kapsayacak şekilde, ne olsam diye günlerce kurcaladı zihnimi bu fikir. Buldum sonunda. Yeniden doğmak...Yeniden en iyileri yaşamak. Yeniden "keşke ve of" demeden yaşamak ve yaşatmak için ben ZAMAN olmalıydım. Evet ben zaman olmak isterdim. Her işte ve her durumda akrep ile yelkovanım ile hayata yön vermek isterdim.

Ben zaman olmalıydım, mesela hastane kapılarında geçmek bilmeyen... Olumsuzlukları olumluya çevirmek için dakikalarımı emir verir ve sonrasında müjdeli haberler ulaştırırdım insanlara. Hastalıkları şifaya, ölümleri yaşama çevirirdim bazen. Bazen de verdiğim haberlerle geçmek bilmeyen, olurdu yine.

Zaman olmalıydım ben. Ramazan sofralarında dört gözle beklenen ezanların zamanı ben olmak için. Ben, zaman olsaydım eğer: Tarihe nam salan daha nice yiğitler yetiştirir; Fatihleri, Kanunileri, Mustafa Kemalleri, bugünlere tekrar getirirdim. Tekrar karaları, denizlere dönüştürürken karanlığında, kendimde de yenilikler yapar; çağlar kapattırıp, çağlar açtırdım yeniden, yeni yeni buluşlarla. Ülkeme hizmet ederdim böylece ben de.

Ben zaman olmalıydım. Hayattan nelerin geçiyor olduğunu ve kıymetini bilmemiz gereken nelerin 'var' olduğunu göstermek için. Yelkovanım ve akrebimle zamanı anlatan bir yazıda: 'yeniden doğsam ne olurdu' diye düşündüğüm, zamanında yazılan bir yazı, kendince zamanı anlatan bir 'ZAMAN' olmalıydım.

Yakup ÇİZER



Burak ÖZDEN

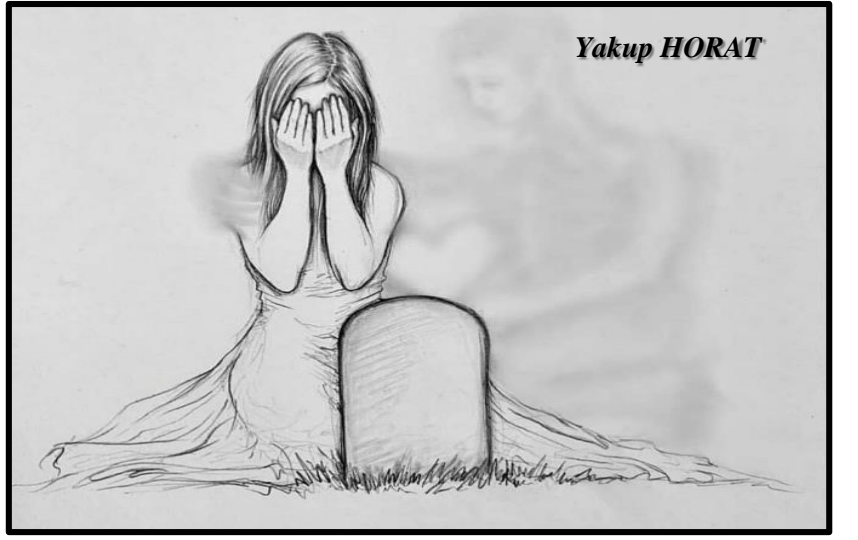
'LA TAHZEN'

ŞİİRLERE TUTUNMAK

Acılarla örülü bu dünyada yapayalnızız hepimiz. Keleпçeler misali korkularla tutuklu yaşıyoruz. İstiraplara hüküm giymiş mahkumların, bu dünya hapisanesinde. Umut etmek çok uzak bir iklim sanki. Acıların tavernasından seslenir mutluluklar. Koşarız, yakıcı çöllerde yemyeşil bir vaha, bir serap görmüş gibi. Elimizde dağılır mutluluk sandıklarımız bir bir, avucumuzdan akan kum taneleri gibi. Sonra umut etmenin, gerçek mutluluk peşine düşmenin bir hayalperestlik olduğunu anlar, düşmeyiz bir daha bu nazlı sevgilinin peşine. Kaçmak, kaybetmek daha kolay gelir. Çocukluk sevinçlerimizi, hayallerimizi unuttur; somurtkan, mutsuz yetişkinler olma yolunda, yol alırız böylece. Bizlere uygun görülen, biçilen rol budur, çünkü. Azıcık uçarı olsak, kahrkaramız havalansa aniden, bir ucubeye bakar gibi bakarlar, ters ters yüzümüze. Bize biçilen kaftan bu değildir çünkü: "Erkek adam gülmez, erkek adam ağlamaz, yaşının adamı ol, abin gibi davran!" cümleleridir, içimizdeki çocuğun boynunu büktüren, onu yavaş yavaş öldüren. Nefretin sevgiden, mutluluğun hüzünden, ölümün yaşamdan, gerçeklerin yalandan bir farkı yok, öğretirler daha on yedi yaşında. Birini elde edersen; öbürü arkandan gelir, yapışır yakana. Soldurur insanı mahkûm bir çiçek gibi. Mutlu olman için sana her tür imkân da verilmiştir oysa ki. Gereksizdir hayallerinin, çocuk sevinçlerinin olması. Hele bir de elinde sarı kehribar bir tesbih, altında kuş markalı bir araban varsa, nimete nankörlük etmemek gerekir. Yetinmeyi bilmek gerekir, gerekir de, gerekir...

Ellerim ceplerimde, içimde biriktirdiğim öfke ve isyanlarla yürürken Ankara sokaklarında, çıkmadım işin işinden. Bıraktım karabasan düşünceleri bir kenara ve bir şiir havalandı gönlümün semalarından: "İyi ki" dedim, "İyi ki, tanışmışım şiirlerle." Öyle bir an geliyor ki, teselli oluyor şiirler bana, tutunuyorum yeniden hayata. Son günlerde hep aynı şiir gelip konuyor dudağıma: "La tahzen!"

Yakup HORAT



Üzülme!
Üzülebiliyorsan bir kalbin var demektir,
Kalpsizler üzülemezler ki!
Ne mutlu sana ki üzülebiliyorsun,
Dokunan var demek ki kalbine.
Ya dokunulmasaydı kalbine,
Ya hüznün gönül toprağını karmasına izin verilmeseydi?
Demek ki sen gözden çıkarılmadın.
Demek ki sen hâlâ bir umut tarlasısın.
Üzülme!
Varlığının tenine çiziktir her hüznün,
Varlığından haber verir üzüntün.
....
Lâ tahzen, innallahe meânâ.
Bizimledir Allah, bizimle. Mahzun olma!

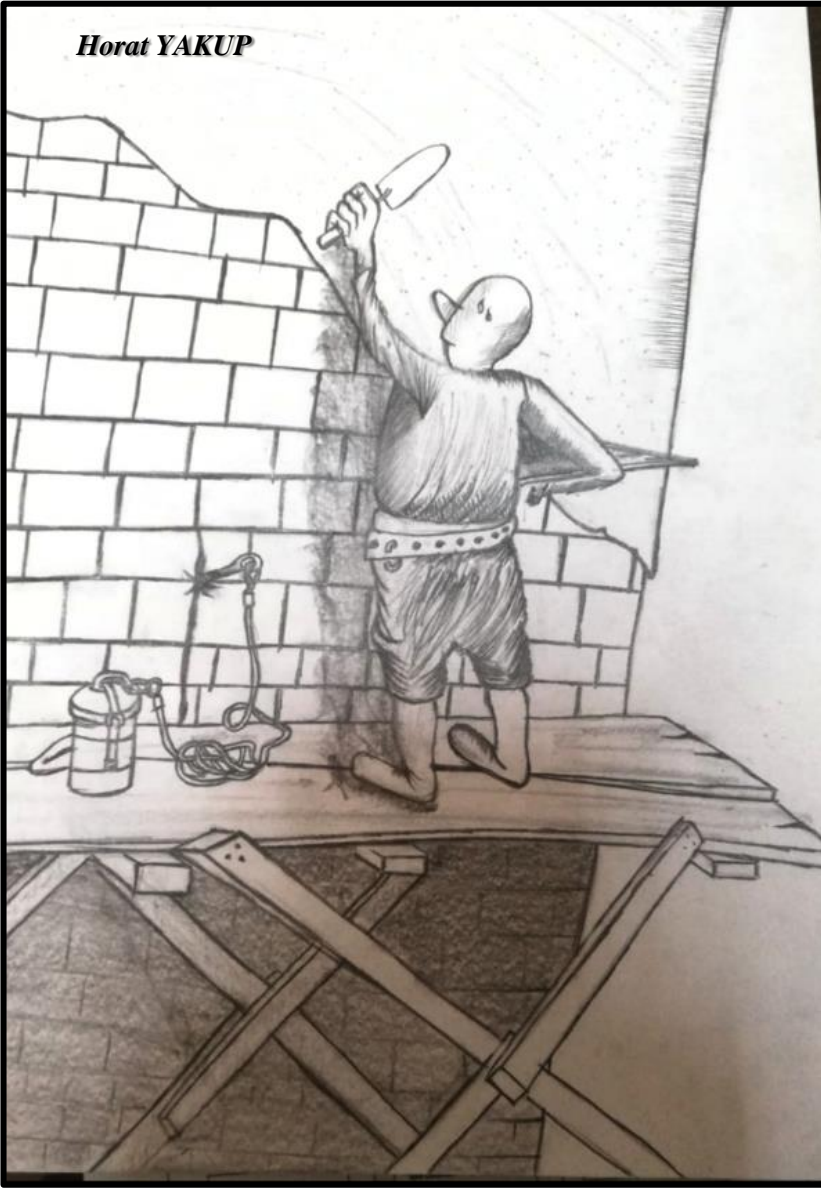
...
Son günlerde ne zaman düşsem umutsuzluğun karanlık kuyularına, işte bu şiir tutuyor ellerimden. Elimde sarı kehribar tesbihim, yanımda çocukluk sevinçlerim, biniyorum Şahin kızıma. Kim ne derse desin:" Bizimledir Allah, bizimle. Mahzun olma!" deyip, gelecek güzel günlere doğru çıkıyorum yollara...

Osman BİLİCİ **YENİDEN**

Tut elimden eve gidelim anne,
Götür beni buralardan.
Yeni bir defter al bana,
Yeni bir kalem,
Yeni bir çanta al en büyüğünden,
İçine sığdırabileyim tekrar tüm hayallerimizi.
Ümitli güzel günleri.
Kocaman bir silgi al yine bana,
Silebileyim bütün bu olup bitenleri.
Tut elimden eve gidelim anne.
Götür beni buralardan, bu zamandan.
Bu salgından,
Bu ölüm korkusundan,
Bu bilmediğim başka başka hayatlardan,
Yağmurdan, sonbahardan, kara kıştan.
Korkuyorum maskelerin ardındaki gizli gizli suratlardan.
Senden başka ne varsa,
Yeniden başlayayım hayata,
Yeni bir defter, yeni bir kalem al bana,
Bir beyaz sayfa açalım en temizinden.
Tut elimden eve gidelim anne,
Yeniden büyüt beni,
En güzelinden.

Salih ER **BİZİM HİKAYEMİZ**

Her gece daha yorgun, her gece daha uzun,
Dağısız kalan kurdun boynundaki zincir kuzgun,
Evsiz kalan yurdum göçmeye mahkûm,
Aktolgalılar dört nala vurgun.
Ey gök yeveli kurdum,
Ayağa kalk!
Ulu ki, irkilsin yurdum.
Ta Ötüken' den sesini duydum,
Anadolu'ya bayrak vurdum.
Ve sen tarihi baştan yazan,
Anadolu'nun kapılarını aralayan,
Uzarlardan Kızılelma'ya ulaşan,
Uçmağ'da göğe yükselen Aslan.
Söğütte dikildi ilk çınar,
Gölgesi Asya'dan Avrupa'ya uzar,
Kökleri tarihin tozlu sayfalarını aralar,
Dalları yedi cihana nam salar.
Vatanı gök kubbeye kurduk,
Gök yeleliyi cümle alem duyduk.
Biz buyuz! diye tüm cihana duyurduk,
Vurduk,
Vurulduk.
Bu vatana toprak olduk.



Alperen SAFTER BAŞKA SEVDA

Seninle birlikte gitti,
Büyük hayallerin küçük umutları.
Seninle birlikte bitti,
Hayatın tüm yalanları.
Şimdi kalbimde saklıyorum,
Senden bana kalanları.

Gitme! demek,
Seni seviyorum, demek kadar zordu.
Sen yanımdayken fark etmemişim,
Bu tek taraflı sevgi,
Bir tükeniş bir sondu.

İşte yine gün doğarken çıkıyorum yollara,
Baktığım her şeyde sen geliyorsun aklıma,
Bu sevda, başka sevda.
Bunu bir ben biliyorum,
Ve ben seni başka...
Başka...
Başka seviyorum.

BİZİMKİSİ BİR İSTİKBAL DESTANI

Yüzyıl önce bir marş yükseldi, savaşın, yoksulluğun ortasında. Bu marş ilelebet hür yaşamış milletimizin destanı, bağımsızlığımızın simgesi, istikbalimize umut olan, İstiklâl Marşı'ydı. Bu marş Millî Mücadelemizin zorlu günlerinde üzerimize bir güneş gibi doğdu.

Mehmet Akif "Korkma" diyerek başladı bu destana. Türk milletine cesaret aşlamak, Türk'e umut olmak ve Türk milletinin duygularını harekete geçirmek için döküldü dizeler bir bir kalbinden, beyninden ve dilinden.

"Korkma, sönmez bu şafaklarda yüzen al sancak,

Sönmeden yurdumun üstünde tüten en son ocak." diyerek haykırdı: duygularını, coşkusunu ve hüznünü. Her dizesine bir yaşamışlık, bir can bıraktı. Nasıl da güzel anlattı: vatan için, bayrak için dökülen kanı, bu kutlu mücadeleyi.

Vatan sevgisini bağrında yaşatan ve Türk'ün milli mücadele ruhunu iliklerine kadar hisseden Mehmet Akif, gecenin bir yarısında, uykunun ortasında şu mısraları duvara nakşetmiştir: "Ben ezelden beridir hür yaşadım, hür yaşarım. Hangi çılgın bana zincir vuracakmış? Şaşarım! Kükremiş sel gibiyim; bendimi çiğner, aşarım; Yırtarım dağları, enginlere sığmam, taşarım."

Her satırında olduğu gibi bu mısralarda da düşmana haddini bildirircesine vatanını, milletini, bayrağını nasıl sahiplendiğini tüm dünyaya göstermiştir. Mehmet Akif Ersoy küllerinden yeniden doğan, bağımsızlığına kavuşan, yok olma korkusu olmayan bu millete yüce bir marş armağan etti. Milletimizi kara kıştan çıkaran, Millî Mücadele'mizin, yükselişimizin ve bağımsızlığımızın hikayesi olan İstiklâl Marşı'mızı yazdı.

İstiklâl Marşı'mız Türk'ün attığı yürek, bileklerimizdeki güç, içimizdeki heyecan, kanımızdaki özgürlük ve gururdur. Geçmiş ve gelecek tarihimize sesleniş, dökülen kanlarımızın ve verilen canlarımızın haykırışıdır. Türk'ün ve Türk askerinin manevi gücü, milletimizin geleceğidir. Milletimin o zorlu dönemde yaşadığı bahardır. Bu yüzden kutsaldır bizim marşımız. O sadece bir marş değil, dirilişimiz, varoluşumuzdur. Bağımsızlığımızın sembolü, birlik ve beraberliğimizin gücü, milli mücadelemizin ruhudur. Bizim marşımız Türk'ü ayakta tutan, Türk milletini birbirine bağlayan manevi sembollerin tümüdür. Başka marşlara benzemez. Bizim Marşımız eli silah tutan gençlerimizin büyük, küçük, kadın demeden, cansiperane bir duruşla verdiği mücadeleyi her kelimesiyle hissettiren, milli mücadelenin manevi lideri Mehmet Akif'in şaheseridir.

Yüz değil, bin yıl geçse de marşımızı her okuduğumuzda aynı gurur ve güçle tüylerimiz ürperecek. Uğruna milyonların gözünü kırpmadan canını feda edeceği cennet vatanımız, şehitlerimizin kanıyla boyanmış bayrağımız, vatansever kalpten dökülen bu yüce marş ilelebet bizlere emanettir. Şimdi, biz Türk gençlerine düşen en büyük görev, şanlı marşımızı şuuruna vararak okuyup, anlamak; kalbimizden ve dilimizden hiç eksik etmemektir.

Sevgi, saygı ve minnetle...

İMTİYAZ SAHİBİ

Müslüm DEMİR

GENEL YAYIN YÖNETMENİ

Eda Turhan SOFUOĞLU

YAZI İŞLERİ MÜDÜRÜ

Esra YILDIRIM

GÖRSEL DANIŞMAN

Fatma YILDIRIM

YAYIN KURULU

Seda MERT

Eda Turhan SOFUOĞLU

OKUL ADRES TELEFON

FATİH SULTAN MEHMET MESLEKİ VE TEKNİK
ANADOLU LİSESİ

Cumhuriyet Mahallesi Endüstri Sokak No14

ÇUBUK 0 312 837 65 50